

Actio in Basilica

Bulletin Farnosti Narodenia Panny Márie
vo Vranove n/T – Sever

č. 14/2016

Ročník V.

10. júl — 23. júl 2016

SLOVO NA ÚVOD

Drahí bratia a sestry! Mesiac júl je mesiacom spomínania na patrónov Európy – sv. Cyrila a sv. Metoda, sv. Benedikta, sv. Brigity, preto nie je možné nezastaviť sa nad veľkými postavami a nad stavom súčasnej Európy.

V čase, keď Európa hľadá svoju identitu, keď si viac a viac uvedomujeme, že samotná ekonomická kalkulácia nie je dostatočná na jej zjednotenie, ponorenie sa do koreňov zdá sa byť nutnou podmienkou pre správne určenie jej prítomnosti i budúcnosti. Pri jej základoch leží kresťanstvo – nič túto skutočnosť nemôže zmeniť, bez ohľadu na to, či ju akceptuje, či je niekomu trňom v oku. Je nemožné pochopiť korene Európy bez takých postáv, ako sú sv. Cyril a sv. Metod. Dokonale to pochopil Ján Pavol II., ktorý týchto apoštolov Slovanov vyhlásil za patrónov Starého kontinentu.

Hovoril: „Kto chce aktívne pracovať na budovaní autentickej európskej jednoty, musí vziať do úvahy tieto historické fakty, ktorých význam je nespochybniteľný. Ako som už povedal pri inej príležitosti, marginalizácia náboženstiev, ktoré vniesli a naďalej vnášajú prínos k rozvoju kultúry a humanizmu – ktoré dali Európe správny dôvod byť hrdý –, je pre mňa znamením nespravodlivosti a zároveň zvolenia zlej perspektívy. Evanjelium nechodobňuje ani nepotláča, čo každý človek, ľud alebo národ skutočne uznáva za dobro, pravdu a krásu a ich realizuje.

Keď sa pozrieme späť, musíme pripustiť, že okrem Európy, kontinentu kultúry s veľkými hnutiami filozofickými, umeleckými a náboženskými,

ktoré ju vyznamenávajú, je tu, bohužiaľ, aj Európa totalitných režimov a vojen, Európa krvi, slz a najhroznejších krutostí. Treba reagovať. V súčasnej znepokojujúcej situácii sa žiada okamžité potvrdenie, že Európa, aby znovu našla svoju hlbokú identitu, musí sa vrátiť ku svojim kresťanským koreňom, a to najmä k dielam takých ľudí, ako boli Benedikt, Cyril a Metod, ktorých svedectvo je príspevkom o prvoradom význame pre duchovnú a morálnu obnovu kontinentu. Bohužiaľ, v polovici minulého tisícročia sa začal a od osemnásteho storočia rozsiahlo sa rozvinul proces sekularizácie, ktorého cieľom je vylúčiť Boha a kresťanstvo zo všetkých oblastí ľudského života.

Výsledkom tohto procesu bol často agnostický alebo ateistický laicizmus a sekularizácia, a tým rozhodujúce a úplné vylúčenie Boha a prirodzeného morálneho zákona zo všetkých oblastí ľudského života. Týmto spôsobom kresťanské náboženstvo bolo odstránené do súkromnej oblasti ľudského života. Či z tohto uhla pohľadu nie je významný fakt, že z Európskej karty bol vyškrtnutý akýkoľvek priamy odkaz na náboženstvo, a tým aj na kresťanstvo? (...) Starý kontinent potrebuje Ježiša Krista, aby neprišiel o svoju dušu a nestraťil to, čo ho v minulosti urobilo veľkým, a čo ešte dnes robí z neho objekt obdivu iných národov.

Aby nová Európa bola postavená na pevných základoch, nie je možné iba odvolávať sa na ekonomické záujmy, ktoré niekedy spájajú, niekedy však rozdeľujú, ale treba sa oprieť o autentické hodnoty, ktoré majú základ v univerzálnom mrav-

nom zákone, vštepenom do každého ľudského srdca. Keby Európa chybné stotožnila pravidlo tolerancie a rešpektu pre všetkých s etickou ľahostajnosťou a skepticizmom voči základným hodnotám, vstúpila by na veľmi nebezpečnú cestu, na ktorej skôr či neskôr objavili by sa pod novou podobou najdesivejšie príznaky z jej minulosti.

Zdá sa, že kľúčovú rolu v odvrátení tejto hrozby opäť zahrá kresťanstvo, ktoré neúnavne ukazuje ľuďom horizont ideálov. Veľa spoločných prvkov, ktoré spájajú kresťanstvo s inými náboženstvami, všimnuté už vatikánskym koncilom (porov. Dekrét Nostra aetate), nepochybne umož-

ňujú dospieť k záveru, že otvorenosť na transcendenciu je životnou dimenziou existencie. Je preto nutné, aby všetci kresťania, žijúci v rôznych krajinách Európy, začali s novým úsilím vydávať svedectvo. To oni by mali oživovať nádej na plnosť spásy, hlásať svoje poslanstvo, to znamená Evanjelium, čiže „dobrú zvesť“ o tom, že Boh k nám prišiel a vo svojom Synovi Ježišovi Kristovi daroval nám vykúpenie a plnosť Božieho života. Mocou Ducha Svätého, ktorého sme dostali, môžeme zdvíhať oči k Bohu a vzývať Ho dôverným menom Abba – Otče!“

O. Andrzej Kucharski OSPPE

Slovo na zamyslenie

Ak nie je v duši človeka nič, len túžba milovať Boha, je v nej už všetko. Sám Boh je v nej, lebo Boh neprebýva tam, kde niet túžby milovať ho.

Sv. Páter Pio

Anna Jurčáková

KRÁSNE SÚ ZORE ZA RÁNA

Krásne sú zore za rána,
sú hrou farieb pre Pána.
K tomu spev vtákov sa pripája
aj vôňa rosy omamná.

Môže byť všetko náhoda?
K čomu to možno prirovnať?
Všetko si stvoril ty, Pane,
a nám len dúfať ostane,
že nám to navždy ostane.

Prosíme, Pane, za modrú oblohu,
za pokoj bez vojen, za hojnú úrodu,
aby sme mali vždy dostatok chleba
a svojou prácou velebili teba.

Keď zahoria ranné zore,
vtedy hľadáme smerom hore.
Temná noc sa stráca
a tma sa v svetlo obracia.

Vďaka ti, Pane, za ranné zore,
vďaka ti za svetlo na oblohe,
za slnko, ktoré pripomína teba.
Jeho jas je aj tvoja veleba.

..... { Niektoré pamätné dni } ...

- 11. júla 1992** – bol za biskupa vysvätený Mons. Andrej Imrich, emeritný spišský biskup.
- 13. júla 1991** – pred 25 rokmi sv. Ján Pavol II. vymenoval za pomocného biskupa Nitrianskej diecézy Františka Rábeka, biskupa, ordinára Ordinariátu ozbrojených síl a ozbrojených zborov SR.
- 15. júla 1871** – pred 145 rokmi umrel Ján Chalupka, dramatický spisovateľ.
- 16. júla 1562** – za pontifikátu Pia IV. bol prijatý dekrét o svätom prijímaní.
- 16. júla 2005** – bol za biskupa vysvätený Mons. Viliam Judák, nitriansky biskup.
- 17. júla 855** – umrel pápež svätý Lev IV.
- 17. júla 1888** – narodil sa Mons. Peter Pavol Gojdič, gréckokatolícky biskup, trpiteľ za vieru.
- 17. júla 1968** – bol daný štátny súhlas na zriadenie Gréckokatolíckeho biskupského úradu v Košiciach.
- 22. júla 1655** – v Levoči vyšlo I. vydanie prvého slovenského kancionála Canthus Catholici (290 piesní).
- 22. júla 1456** – pred 560 rokmi vojská Jána Huňadyho zvíťazili v bitke nad Turkami.
- 23. júla 1899** – umrel Konštantín Schuster, košický biskup.

ŽALMY OPĀŤ V MÓDE

Prinášame ďalšiu časť „pohľadu“ na to, čo všetko nám žalmy ponúkajú, sťaby kľúče od dverí nášho srdca, našich potrieb..., ako nás učia vysloviť svoje potreby aj pocity pred Bohom, napr.:

- * Keď je niečo nad tvoje sily, utíš svoje obavy žalmami 23, 43, 46, 56, 64.
- * Keď potrebuješ pokoj, nechaj na svoje srdce pôsobiť žalmy 1, 4, 34.
- * Keď cítiš potrebu sa modliť, nájdi si žalm 6 či 21, 23, 26, 43, 63.
- * Keď si chorý, hľadaj úľavu v žalme 3, 6, 39, 41.
- * Keď máš pokušenie, bráň sa žalmom 22, 46 alebo 56, 131.
- * Keď prežívaš bolesť, opri sa o žalm 17 či 32, 33, 38, 39.
- * Keď si unavený, osviež sa žalmom 4, 28, 56, 61, 91.
- * Keď cítiš potrebu ďakovať, pomôž si žalmom 19 či 66, 85, 96, 100, 104, 117, 136, 147.

SVÄTCI VÁHU

Na brale nad riekou Váh pri Trenčíne sa týči kostol s dvoma vežami, zasvätený svätým Andrejovi-Svoradovi a Benediktovi (Beňadikovi). Neďaleko sa nachádzajú pozostatky benediktínskeho kláštora. Práve na týchto miestach žili a pracovali títo dvaja slovenskí svätí.

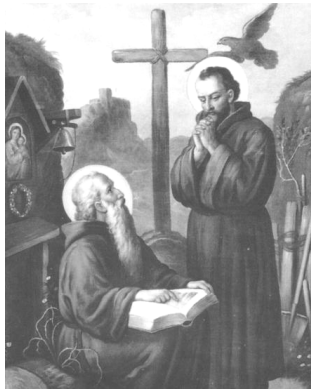
Svorad sa narodil okolo roku 980 v Poľsku v údolí Visly. Ako mladý mních pôsobil v blízkosti hraníc so Slovenskom, no potom, ako poľský kráľ Boleslav Chrabrý vystúpil proti staroslovienskej liturgii, odchádza na Slovensko do kláštora na vrchu Zobor, kde sa stáva benediktínom a prijíma rehoľné meno Andrej. Po dovŕšení štyridsiateho roku života mohol podľa vtedajších predpisov opustiť kláštor a stať sa pustovníkom.

Pripojil sa k nemu aj mladý mních Benedikt. Odišli na Skalku pri Trenčíne, kde žili veľmi prísnyim asketickým životom. Napríklad počas štyridsaťdňového pôstu zjedli iba 40 orechov, pričom po celý čas ťažko pracovali. Keď už Andrej-Svorad cítil, že mu ubúdajú fyzické sily, odoberá sa späť do kláštora na Zobore, kde zomiera.

O svätom Benediktovi toho veľa nevieme. Pravdepodobne tiež pochádzal z Poľska. Po smrti svojho spoločníka Andreja pokračoval v striktnom spôsobe živote. O niekoľko rokov ho prepadli zbojníci v domnienke, že má veľa peňazí. Zviazali ho a vrhli zo skaly do Váhu. Ľudia dlhšiu dobu

... { Medailónik svätých }

nemohli nájsť v rieke jeho telo, no pltníci si všimli, že jedno miesto stráži orol. Tam našli jeho telo nepoškodené. Oboch, Andreja aj Benedikta, pochovali v Bazilike svätého Emeráma, katedrálnom chráme Nitrianskej diecézy, ktorej sú zároveň aj hlavnými patrónmi.

Na mieste, kde sa nachádzala jaskyňa, v ktorej žil svätý Benedikt (Veľká Skalka), dal v 13. storočí nitriansky biskup postaviť kláštor a na skale, z ktorej bol zhodený (Malá Skalka), vyššie spomenutý kostol. Kostol spustol, no začiatkom dvadsiateho storočia sa ho podarilo obnoviť a bol požehnaný nitrianskym biskupom Karolom Kmeťkom v roku 1924. Po obnove interiéru bol posvätený v máji tohto roku. Zaujímavou symbolikou je, že ako znak jednoduchosti života stoja kostol a kláštor na opačnom brehu rieky Váh ako neďaleký Trenčiansky hrad, symbol hojnosti vysokopostavenej šľachty.

Každoročne sa tretí júlový víkend koná tradičná púť na Skalku. O jej význame svedčí aj to, že jej musel termínovo ustúpiť aj hudobný festival konaný v Trenčíne. Množstvo ľudí si prichádza pripomenúť svätých mužov, ktorí doslova odpovedali na Ježišovo povolanie opustiť preňho všetko a nasledovať ho.

Podľa: zivotopisysvatych.sk spracoval Patrick Mydla

AKO SA OBLIEČŤ DO KOSTOLA?

Predpovede počasia v posledných dňoch sa približujú skôr k tridsiatke ako k dvadsiatke — myslím stupňov Celzia. V meste dusno, sparno, horúco, bezvetrie, ani lístok na strome sa nepohne. A tak každý z nás meníme oblečenie, aby sme sa vyhli úpalom či vážnejším ochoreniam. Neraz to vidím na vlastnej manželke, už má samozrejme roky, keď rozmýšľa čo na seba. Chápem mladé dievčatá a mladých mužov, veriacich i neveriacich, keď bojujú, čo si obliecť. Obliecť sa cudne — nebudem vyzerat' čudne? Neprežením to so špagetovými ramienkami? Kľačasy? Minisukne? A podobne. Jednoducho dilemma. Byť moderným, slušným a prispôbiť sa letu. O čo horšia je dilemma, keď v nedeľu a vo sviatok sa mám obliecť do kostola. Nie som odborník na módu, nič nechcem odporúčať ani zakazovať. Skôr by som chcel upriamiť vaše zamyslenie nad tým, prečo v nedeľu a vo sviatok idem do kostola?

V nedeľu a vo sviatok svätú omšu nábožne počúvať (päťoro cirkevných prikázaní v JKS 1941)

V nedeľu a prikázaný sviatok zúčastniť sa na celej svätej omši (JKS 1968)

Teda nábožne počúvať a byť na celej svätej omši. Položme si úprimne otázku a úprimne odpovedajme: Je to tak? Nie je to niekedy „trápne plnenie náboženských povinností?“ Kostol a svätá omša je miesto a čas, keď by sme to telesné po vstupe do kostola mali nechať za dverami a sústrediť sa na to, prečo vlastne sme prišli do kostola. Stručne by som povedal — ideme sa stretnúť s Pánom Ježišom, Otcom a Duchom Svätým.

Predstavme si situáciu, že pán prezident nás pozval k sebe na audienciu či sa nám prípadne dostalo takej úcty, že budeme vítať predsedu vlády v našom meste. Skúste sa pozrieť do zrkadla v nedeľu či sviatok pred odchodom do kostola. Určite by ste k hore spomínaným štátnikom nešli v kľačasocho či legínach. Kto je pre nás viac, kto si zaslúži väčšiu úctu a pokoru?

Zase niekto múdry chce presadiť, že dobrá katolíčka, to sú dlhé šaty a bledé líčka. Nie, nie a ešte raz nie! Ba práve naopak. V KKC sa píše: „Boh stvoril človeka na svoj obraz a naša duša sa podobá Bohu v tom, že má rozum a je slobodná, je nesmrteľná.“ Preto nechcem diskutovať za a proti, nechcem vyvolať pohoršenie. Chápem

tých, ktorí by povedali — Pán sa nepozerala na moje oblečenie, ale na moje srdce. Pravdu majú aj tí, ktorých niektoré — hlavne ženské „kroje“ — pohoršujú. Jedni aj druhí radšej nech trochu premeditujú. Otče náš... a odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame našim vinníkom a neuved' nás do pokušenia...

Ovocie pokušenia smerujúce k hriechu má po čase veľmi trpkú chuť — okráda človeka o vnútorný pokoj, naplnia jeho dušu sklamaním a vlhčí oči slzami. Ježiš nás dôrazne varuje pred pokušením zla. Na púšti dáva diablovej jasnú odpoveď — „nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z božích úst“ (Mt 4, 4n). Vyzýva nás k ostrážitosti, bdeniu a modlitbe — „modlite sa, aby ste neprišli do pokušenia“ (Lk 22, 40). No tiež nás varuje pred tým, aby sme neboli pôvodcami hriechu iných — „beda tomu, z koho pohoršenia pochádzajú“ (Lk 17, 1). Pohoršenie vedie k pokušeniu — šíreniu hriechu v živote iných. Každý, kto je prameňom hriechu, bude niesť za to i náležitú zodpovednosť. Nepokúšajme svojou nezodpovednosťou Božiu trepezlivosť — spravodlivosť. Hriech je vo všetkých podobách deštruktívou pozitívnych hodnôt materiálnej i duchovnej povahy.

Pokušenie i pohoršovanie je veľmi premyslená aktivita Zlého. Preto v každom prípade budme opatrní a majme na pamäti, že sa raz za to budeme zodpovedať, lebo keď si dovolil pokúšať Syna Božieho, nemá zábran, aby nepokúšal aj nás akoukoľvek formou. I v kostole.

Z internetových prameňov zostavil Ján F.

POSKYTOVAŤ POMOC VÄZŇOM

Pápež sv. Martin I. (pontifikát r. 649 – 653) je posledným pápežom mučeníkom. Bol väzený a zomrel na Kryme. O historických udalostiach tohto obdobia sa môžeme dočítať v príslušnej literatúre, no on v jednom z listov píše: „Podivil som sa a doteraz sa čudujem bezohľadnosti a bezcitnosti všetkých, ktorí kedysi patrili ku

mne. I mojim priateľom a príbuzným, ktorí na mňa v nešťastí zabudli tak dokonale, že ani nechcú vedieť, kde sa nachádzam, alebo či vôbec som ešte na svete živý alebo nie“ (Epistula 17).

Čo môže človek urobiť pre väžňa? Dnes sa už väzni nevýkúpujú z väzenia alebo otroctva na slobodu ako v minulosti. No z uvedeného úryvku povzdychnutia sv. Martina môžeme vycítiť, aké je dôležité, aby sa v rodinách, priateľských a pracovných vzťahoch taký človek, ktorý je väzený, nestal pre ostatných mŕtvym. Každá návšteva, pomoc a záujem sú dobrou voľbou. Bežný človek sa do väzenia na návštevu väžňa nedostane. Nezabúdajme však na duchovnú pomoc, keď tá telesná je vzdialená a nemožná.

Zachraňme a pomáhajme väzeným aspoň tým, že ich zahrnieme do našich modlitieb.

POCHOVÁVAŤ MŤTVÝCH

Už v spise Starého zákona v Knihe Tobiaš môžeme čítať: „Keď si sa modlil..., ...keď si pochovával mŕtvych..., keď si neváhal vstať a zanechať jedlo a šiel si pochovať mŕtveho, bol som poslaný k tebe skúšať ťa“ (porov. Tob 12, 12-13). Tiež Jozef z Arimatey pochoval mŕtve telo Pána Ježiša (porov. Mt 27, 57-60).

U nás sa prakticky všade zomrelému zvoní umieračikom. Umieračik oznamuje smrť a prosí o modlitbu. Mŕtve telo bolo príbytkom duše, živým chrámom Božím a je určené k slávnemu vzkrieseniu. KKC o kresťanskom pohrebe v čl. 1683 uvádza: „Cirkev, ktorá ako matka nosila sviatosťným spôsobom kresťana vo svojom lone počas jeho pozemského putovania, sprevádza ho na konci jeho cesty, aby ho odovzdala do „rúk Otca.“ Zúčastniť sa zbožne pohrebu je skutok milosrden-

stva zomrelému aj pozostalým. Zomrelému tým, že sa za neho modlíme, preukazujeme lásku; keď mu odpúšťame, preukazujeme milosrdenstvo a tým napodobňujeme Boha, ktorý je milosrdný (porov. Modlitba Sv. Otca Františka k Roku milosrdenstva).

V modlitbe Otče náš sa modlíme: „...odpušť nám naše viny, ako i my odpúšťame našim vinníkom...“ – toto platí takisto o odpúšťaní zomrelému. Pozostalým pomáhame tvoriť spoločenstvo, v ktorom môže byť prítomný Kristus, „lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi“ (Mt 18, 20). Pri pohreboch prejavujeme súcit a pochopenie, podobne ako Pán Ježiš, keď videl, ako sestry Mária a Marta spolu so Židmi plačú nad zosnulým bratom Lazárom. Aj on zaslzil (porov. Jn 11, 35).

V Liste Rimanom čítame: „Radujte sa s radujúcimi, plačte s plačúcimi!“ Rim 12, 15). Takto pomáhame príbuzným v bolesti, ktorú prežívajú touto formou lásky, kresťanskou nádejou v odpustenie hriechov, vzkriesenie tela a v život večný.

Zdroj: Spravodaj FATYM

Preklad a úprava: Ján F.

Telesne vyčerpaná, unavená, zničená, no vnútorne obohatená, spokojná a s deťmi do sýtosti vybláznená... Takéto pocity ma naplňali niekoľko minút po ukončení spoločne prežitých táborových dní.

Každý deň priniesol vlastné zážitky, jedinečné okamihy, skrátka, bol pretkávaný detským čarom. Tento tábor pripravovali a organizovali animátori v inom zoskupení ako doteraz. Aj to bola vlastne skúška dôvery a nieslo to kúsok odvahy spoločne sa do toho pustiť. Noví animátori nevedeli, do čoho idú, čo ich čaká... No o to väčšia bola radosť, keď sme všetko vzájomnou pomocou zvládli.

Tábor sa niesol v duchu záchranárov. Rôznymi aktivitami počas piatich dní sme deti učili základným vlastnostiam a prednosťami každého správneho záchranára. Napríklad v pondelok formou stopovačky. Utorok bol o čosi výnimočnejší deň, keďže nás čakala túra do Vysokých Tatier — na Hrebienok. Výstup si užívali všetci, od tých najmenších až po rodičov. V stredu sme deň odštartovali tvorivými dielňami, ktoré napokon chytli aj samotných chlapcov. Nesmelo chýbať športové popoludnie, keď sa vrcholom celého dňa stalo hádzanie balónov naplnených vodou. Štvrtok sme začali popoludňajším programom, ktorý pre deti znamenal množstvo hier a súťaží. Večerný prog-

ram priniesol taktiež jedinečné chvíľky, ktoré boli sprevádzané ochutnávkou jedál, až po test z geografie. A potom už nezostávalo nič iné, než deťom splniť táborový sen, ktorým bola nočná hra. Po nej zaspávali s oveľa slastnejším úsmevom na tvári. A aby sme dokonalú radosť detí v posledný deň znásobili, mohli si vyskúšať, aké to je byť záchranárom—horolezcom na horolezeckej stene v CVČ.

Prežívať radosť spolu s deťmi počas týchto piatich dní bol neopísateľný zážitok. Tábor nie je len o naplánovaných aktivitách; samozrejme, na týchto pevných základoch stojí, ale dokonalosť mu dodávajú neočakávané okamihy. Dennodenné florbalové zápasy až do úplného vyčerpania, vyskanie detí počas nočnej hry a upokojuvanie animátormi, že všetko bude v poriadku. Nočné chrápanie detí či nekonečná radosť z detských tvárí, keď ich zasiahne voda z prasknutého balóna. A to je len zlomok toho, čo som spolu s ostatnými animátormi po tieto dni prežívala.

No najkrajšie momenty boli tie posledné, keď sa deti pýtali, či tábor bude na aj budúci rok..., keď nás srdcervúco objímali..., keď ich už rodičia držali za ruky a oni stále obracali svoj zrak na nás...

Erika Kušnírová

PRED SVETOVÝMI DŇAMI MLÁDEŽE

Túto stále aktuálnu modlitbu napísal Svätý Otec Ján Pavol II. v roku 1991, keď sám stál pri vzniku týchto stretnutí mladých ľudí z celej zeme s pápežom. Aj vtedy bol s nimi v rodnom Poľsku. Práve pred 26 rokmi sa po prvýkrát vydali na cestu (prevažne) mladí aj z našej farnosti do Čenstochovej pod vedením o. Gregora Wacha. Touto modlitbou, uverejnenou aj v našom bulletinu, sme pred rokom vyprevádzali účastníkov už 25. pešej púte z Vranova na Jasnu Góru. Pomáhajme modlitbami aj tohtoročným peším pútnikom, ktorí pod vedením o. Kazimíra budú kráčať, ďakovať, obetovať námahu cesty a prosiť aj za nás, aby SDM a púť našich sestier a bratov do Čenstochovej priniesli mnoho plodov pre našu farnosť a Cirkev na Slovensku.

**Čierna Madona z Jasnej Hory,
pohliadni svojim materinským pohľadom
na tu prítomných mladých
a na mladých ľudí z celého sveta,
na tých, čo už veria v tvojho Syna,
na tých, čo ho ešte na svojej ceste nestretli.
Vyslyš, ó, Mária, ich túžby,
vyjasni ich pochybnosti,
daj silu ich predsavzatiam, daj, aby prežívali
city pravého „synovského ducha“,
aby účinne spravovali
k budovaniu spravodlivejšieho sveta.
Ty vidíš ich ohotu,
poznáš ich srdcia.
Ty si matkou všetkých!**

Spisy Jána Pavla II., 1991, zv. 14, str. 640

DAR NAŠEJ MATKY

Tak ako nám Ježiš poručil tajomné znaky vo sviatostiach, aj Mária nám v priebehu dejín zanechala množstvo znakov, zjavení a miest, ktorými človeka priťahuje k Ježišovi. Medzi ne patrí nenápadný znak – svätý škapuliar, ktorý dala ako veľký dar pre karmelitánsky rád a cez neho pre celú Cirkev.

Každoročne 16. júla členovia karmelitánskych spoločenstiev i laikov, ktorí prijali a súťou nosia karmelitánsky škapuliar, slávia to, čo pre nich urobila Mária. Škapuliar je znakom zázračných udalostí, ktoré sa stali v minulosti. Ten malý kúsok plátna hnedej farby pripomína, čo učinila Kráľovná nebies pre celý rád a pre celú Cirkev. Škapuliar pripomätáva! Je pamiatkou na dávne udalosti! Rozpráva o tom, ako konala Mária, keď sa karmelitánsky rád ocitol v zúfalej situácii a vtedajší generálny predstavený rádu sv. Šimon Stock ju úpenlivo prosil o pomoc pri zachovaní rádu. Prosil ju o nejaký znak ochrany rádu jej špeciálne zasväteného. Modlil sa slovami: „*Kvet Karmelu, réva zakvitnutá, žiara neba, Panna, čo hriech spúta, klenot hory. / Prečistá Matka a vzácna žena, Karmelu zostaň vždy naklonená, Hviezda morí...*“

Pri modlitbe sa 16. júla 1251 Šimonovi Stockovi zjavila Matka Božia s Dieťaťom Ježišom v náručí. Mária, obklopená anjelmi, vtedy podala generálovi rádu škapuliar a sľúbila, že každého, kto ho bude nosiť nábožne, prijme za svoje osobitne milované dieťa a uchráni ho od pekelného ohňa, t.j. privedie ho k spásu. Okrem toho nositeľov škapuliara obdarovala osobitným, tzv. sobotným privilegiom – sľubom oslobodiť nositeľov škapuliara v prvú sobotu po

ich smrti z očistca. Uvedomujeme si, aký veľký je to sľub? – „**Kto v ňom zomrie, nebude zatratený. Ja, Matka, v prvú sobotu po ich smrti zostúpim do očistca a vyslobodím ich.**“ **Tretí dar je uistenie o ochrane Matky a štvrtý je dar jednoty s celým karmelitánskym rádom.**

Tak ako kríž vyjadruje iba Ježiša Krista, tak karmelitánsky škapuliar označuje iba Máriu. A ak niekto, kto nosí kríž na hrudi, dáva tým najavo, že prijal Ježiša za svojho Pána a Spasiteľa, tak ten, kto prijíma škapuliar, prijíma Máriu za svoju Kráľovnú a Matku. Jej sa zveruje, jej patrí. Spomíname si? V našej farnosti práve pred piatimi rokmi v júli prijalo škapuliar Panny Márie z hory Karmel 141 našich farníkov a mnohí ďalší napríklad v Gaboltove a inde.

Karmelitánsky škapuliar – dva malé kúsky súkna hnedej farby spojené šnúrkou, aby ich bolo možné zavesiť na šiju (obrázky na ňom nie sú nutné) – so súhlasom sv. pápeža Pia X. môže byť na denné nosenie zastúpený medailónikom z kovu, na ktorom na jednej strane je motív Panny Márie škapuliarskej a na druhej strane zobrazenie Božského srdca Ježišovho. To je potrebné vedieť na odlišenie od rôznych iných plátenných škapuliarov či medailónikov s inými motívmi.

Mária spred nás neodstraňuje nebezpečenstvá či príležitosti k hriechu, ale dáva nám znak spasenia, pomoci a ukazuje cestu záchrany – jej šat, svätý škapuliar ako prejav dôvery k nej, dôvery v jej starostlivosť o nás a ochranu. Z našej strany je potrebná viera, modlitba, pokánie, čistota a zachovávanie Božích prikázaní.

J. Melková

..... { Liturgický kalendár } ...

10. 07. – Ne: 15. nedeľa v Cezročnom období

11. 07. – Po: Sv. Benedikt, opát, patrón Európy; sviatok

13. 07. – St: Sv. Henrich, ľubovoľná spomienka

14. 07. – Št: Sv. Kamil de Lellis, kňaz, rehoľník; ľubovoľná spomienka

15. 07. – Pi: Sv. Bonaventúra, biskup, učiteľ Cirkvi; spomienka

16. 07. – So: Panna Mária Karmelská; ľubovoľná spomienka

17. 07. – Ne: 16. nedeľa v Cezročnom období

Spomienka sv. Andreja Svorada a Benedikta, pustovníkov, sa tohto roku neslávi.

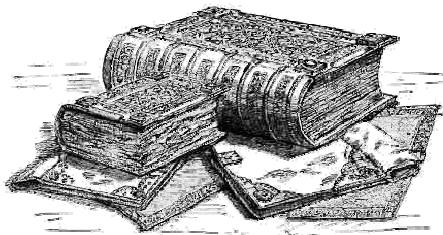
18. 07. – Po: Bl. Pavol Peter Gojdič, biskup, mučeník; ľubovoľná spomienka

20. 07. – St: Sv. Apolinár, biskup, mučeník; sv. Eliáš, prorok; ľubovoľné spomienky

21. 07. – Št: Sv. Vavrínek z Brindisi, kňaz, učiteľ Cirkvi; ľubovoľná spomienka

22. 07. – Pi: Sv. Mária Magdaléna; spomienka

23. 07. – So: Sv. Brigita Švédska, kráľovná a rehoľníčka, spolupatrónka Európy; sviatok

KRSTY:

Jakub Klima, Lukáš Cvejkuš,
Sajmon Babenský, Matej Baláž

POHREBY:

Alžbeta Chudá (87), Ján Kukučka (57)

OHLÁŠKY

Jozef Kurilla, narodený v Humennom a bývajúci v Dlhom nad Cirochou
Paula Chromčová, narodená a bývajúca vo Vranove nad Topľou

Ohlasujú sa druhý- a tretíkrát.

Martin Tutko, narodený a bývajúci vo Vranove nad Topľou
Simona Sestrienková, narodená a bývajúca vo Vranove nad Topľou

Ohlasujú sa prvýkrát.

**Ak by niekto vedel o cirkevno-právnej prekážke,
pre ktorú by snúbenci nemohli uzavrieť sviatostné manželstvo,
nech to, prosím, oznámi na farskom úrade.**

OZNAMY

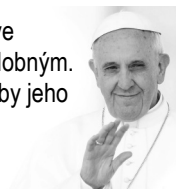
- V dňoch 13. – 15. júla, t.j. v stredu, štvrtok a piatok, pred večernými svätými omšami pozývame všetkých farníkov na modlitebné trojdnie pred sviatkom Panny Márie Karmelskej.
- Vyšlo ďalšie číslo časopisu Listy z Karmelu so zameraním na Rok milosrdenstva. K dispozícii je za dobrovoľný príspevok pre potreby Karmelu na Slovensku u J. Melkovej.

MYŠLIENKY SVÄTÉHO OTCA

Pokora nie je vlastná tomu, kto sám seba považuje za spravodlivého a nazdáva sa, že je lepší od druhých. Pýcha a povýšenosť nedovoľujú uznať, že potrebujeme záchranu, bránia nám vidieť milosrdnú tvár Boha a konať milosrdne. Pýcha a povýšenosť sú múrom, ktorý bráni vzťahu s Bohom.

Povinnosť dávať almužnu je taká stará ako samotná biblia. Obeta a almužna boli dve povinnosti, ktorý sa veriaci musel držať. Boh vyžaduje zvláštnu pozornosť voči chudobným. Je to v biblii ako neustály refrén: núdzny, vdova, cudzinec, sirota. Lebo Boh chce, aby jeho ľud dbal o bratov. Chválil Boha obetou a almužnou.

Franciscus

Informačný bulletin

Vydáva Rímskokatolícka farnosť Narodenia Panny Márie vo Vranove n/T — Sever
Mariánske námestie 1496/127, Vranov nad Topľou.

Určené pre vnútornú potrebu farnosti.

Príspevky, návrhy, podnety nám zasielajte na: aib@bazilikavranov.sk
Redakcia si vyhradzuje právo v prípade potreby príspevky upravovať.